

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 241.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128135504/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

Saa gjorde han sindig omkring og gik tilbage. Hans Ansigt var blegt, og Arrene stod i det som Strimer af Blod.

— *Endelig!* tænkte Bønderne befriet — *Nu kommer det!*

Men paa ny bød Nils Uldahl fredsommeligt en Haand frem:

— Forvalter Larsen, sagde han, og kun faa opfattede, at hans Stemme dirrede en Smule — kan De tilgive en gammel Mand hans utidige Overitelse ... Jeg gør Dem herved min Undskyldning! Vil De række mig Deres Haand som Tegn paa Forsoning?

Fortjamsket stak Forvalteren sin Haand frem, og Nils greb den og trykkede den ...

Og da Nils Uldahl endogsaa senere paa Dagen gik hen og hilste paa sin Arvefjende gamle Søren Jensen, „Studeprangeren“, der havde købt hans Fædrengaard Egesborg, indsaa Bønderne, at Godsejeren havde taget Skade paa sin Forstand og opgav ham ...

Frøken Charlotte havde gjort sin Fader Uret ved ikke at ville tro paa hans gennemgribende Sjælsomvæltning; thi Dag fulgte paa Dag uden at Nils Uldahl i mindste Maade faldt tilbage til sit gamle syndefulde Levned. Spiritus nød han ikke mere, Kort rørte han ikke, og ikke saa' han ad Kvinder til.

Ja selv sin Hjerteven Smeden, der paa ny havde meldt sig til Tjeneste, viste han Vintervejen.

Naturligvis dog først efter i milde Vendinger at have prøvet paa at tale til hans udødelige Sjæl ...

Gribende var det at se disse to gamle Kombattanter, hvidhaarede og arrede af den samme Livets Kamp, sidde tør-mundede Side om Side i Taarnværelset ved hint alderstegne Mahognitræs Klappbord, hvorover fordam Vinen havde flydt og Kortene danset ...!

Nils Uldahl havde fortalt om, hvorledes Frelsen var kommet til ham gennem hans kære, salig Moder, der havde vist sig for ham i Drømme og ved sine Ord og Bønner manet ham bort fra Fortabelsens brede, asfalterede Vej ind paa Forsagelsens smalle og stenede ditto: